

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap XXXI. Iosaphat crucis signo dæmones fugat, atq[ue] acerrimè cum
Theuda disputans, eum, idolorumq[ue] cultum insectatur, Deumq[ue]
laudibus afficit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

Barlaam Christi famulus habitat, et cum eo, quod mihi reliquum est vite, conficiam. Quod si me per vim retinere in animum induxeris, quam primum me moerore accedio extinctum videbis. Ita fiet, ut nec tu pater iam appelleris, nec me filium habiturus sis.

*IOSAPHAT CRUCIS SIGNO
demonos fugat, atq; acerrimè cum Theuda
disputans, eum, idolorumq; cultum
insectatur. Deumq; laudibus afficit.*

CAPVT XXXI.

Rursum igitur ingens Regem moeristitia inuasit: rursus omnem vitae suae spem despondere coepit: atque acerba secum animo agitans, in patrium suum abiit. At vero improbi spiritus, qui aduersus diuinum iuuenem à Theuda missi fuerant ad eum pudore suffusi redeunt, atque quamuis alioqui mendacio gaudeant, acceptam tamen cladē confitentur. Quippe perspicua cladis signa in scelerato suo vultu gerebant. Ille autem, vsque adeo, inquit, imbecilles ac miseri estis, ut adolescentem vnum vincere minimè

pauca

potueritis : Tunc improbi spiritus virtute diuina exeruciati, veritatem inuicti in lucem protulerunt, his verbis vtentes: Christi potentia, ac passionis ipsius signo, quod Crucem appellant, ne tantillum quidem oblectari possumus. Nam cum ea effingitur, statim quotquot acris principes ac mundi rectores tenebrarum sumes, quam celerrime fugimus, ac prius etiam quam ea plene ac perfectè expressa sit, propulsamur. Quamobrem nos quidem in hunc iuuenem imperu facto, grauiter eum perturbauimus: verum ille cum Christi opem implorasset, ac Crucis signo seipsum muniuisset, nos irate animo propulit, atq; firmissimum sibi præsidium comparauit. Ac proinde nulla interposita mora instrumentum illud arripimus, cuius opera etiam princeps noster primum hominem aggressus est, eumque potestati suæ subiecit. Et quidem profecto nos quoque vanam adolescentis spem pro nihilo ducebamus: verum ad auxilium rursus accitus Christus, cœlestis iræ igni nos exustos in fugam vertit. Quare stat sententia, non ultra ad eum accedere. Ad hunc scilicet modum improbi spiritus Theudæ, ea quæ contigerant, perspicuè declararunt.

Q 4 Rex

*Crucis signum
dæmonibus
terrori est.
Ephes. 6.*

Rex autem omni ex parte animo hærens, consilioque destitutus, Theudas rursus accersit, ad eumque ait: Omnibus ijs, quæ docuisti, vir sapientissime, perfectis & absolutis, nihil tamen utilitatis consecuti sumus. Nunc igitur, si quod tibi aliud consilium superest, illud experiamur. Fortasse enim aliquam depellendi mali rationem nanciscemur.

Cum autem Theudas, ut cum ipsius filio in colloquium veniret, petijset, manè Rex, eo secum assumpto, ad visendum filium proficiscitur. Cumque prope eum consedisset, eum alloqui, ac probris insectari, atque ipsius contumaciam animique rigiditatem accusare cepit. Illo verò recta dogmata rursus conformante, Christi que amore nihil antiquius habendum esse clamante, Theudas in medium prodiens, his verbis usus est: Quidnam, ðlosaphat, quod in immortalibus dijs nostris reprehendum sit, inuenisti, ut tu ab eorum cultu discederes, ac Regis patris tui animum ita offendendo, totius populi odiū tibi commoueres? An non ab ijs vitam accepisti? An non ipsi patri te dono dederunt, auditis videlicet ipsius precibus, eoque sterilitatis vinculis soluto? Cum
autem

autē multos inanes sermones, ac multas inutiles quaestiones ille inueteratae improbitatis homo proponeret, atq; de Euangelij praedicatione argumenta neciteret, hoc videlicet animo, vt eam sugillaret, atq; idolorum cultum confirmaret, ille superni Regis filius, atq; illi⁹ *Hebr. 8.*

Audi, ô imposturae vorago, ac palpabilibus tenebris caliginosior, semen Babylonicum, atque Chalanicae turris extractorum, quorum causa mundus confusus est. nepos, vane, inquam, atque infelix senex, qui grauioribus, quã quinque illae diuino igne concrematae vrbes, sceleribus te cõstrinxisti. Ecquid salutis praedicationem, per quaẽ ea, quae tenebris circumfusa erant, lucem acceperunt, per quam errantes viam inuenierunt, per quam ij, qui perierant, ac misera seruitute premebantur, in pristinum statum restituti sunt, cauillis insectari conaris?

Cedo vtrum tandem ex his duobus praestantius est, nempe omnipotentem Deum cum vnigenito Filio & Spiritu sancto colere, *DEVM*, inquam, increatum & immortalem, honorum

Q 5 omnium

omnium fontem, cuius nec imperium ac robur coniectura percipi, nec gloria mente comprehendi potest, cui Angelicorum ac cœlestium ordinum millia millium, & decies millia millium astant, cuius gloria cœlum & terra plena sunt, per quem omnia ex nihilo in ortum producta sunt, per quem mundus continetur ac conseruatur, ipsiusque providentia gubernatur, colere ac venerari, an verò pestiferos dæmones, atque inanima simulacra quorum laus & gloria adulterium est, ac puerorum constupratio, cæteraque flagitia, quæ de dijs vestris, in superstitionis vestræ voluminibus conscripta sunt.

Non vos pudet, miseri, atque ignis sempiterni cibus, Chaldaicique generis similitudinem gerentes, non vos, inquam, mortuas statuas humana manu extructas adorare pudet? Cæsum enim lapidem aut lignum ac fabrilis arte politum Deum nuncupatis: ac deinde eximium taurum, aut aliud fortasse ex pulcherrimis cuiusque generis animantibus assumentes, mortuo numini, qua vœcordia estis, immolatis. Atqui victima Deo tuo præstantior est. Nam illum homo elaboravit: Deus autem animal procreavit. Ac propter

*Victima
Deo præ
stantior.*

pterea etiam brutum animal te, qui ratione præditus es, prudentia & sagacitate antecellit. Illud enim eum, à quo alitur, nouit: tu cōtra eius, à quo ex nihilo productus es, cuiusq; beneficio uis & cōseruaris, ignoratione laboras.

Ac Deum appellas, quem paulo ante ferro verberari, atque igne conflagari, & malleis tundi videbas: quem argento atque auro cinxisti, atque à terra in altum sustulisti: posteaq; in terram abiectus abiecti lapidis abiectior es adorator, non Deum adorans, sed mortua & animæ expertia manuum tuarum opera. Imò verò, ne mortuum quidem æquum est simulacrum appellare: verū nouum quoddam ac tanta amentia dignum nomen excogitare par est. Nam lapideus comminuitur, testaceus confringitur, ligneus corrumpitur, æreus rubigine inficitur, aureus & argenteus igni conflatur. Quin etiam dij tui, partim exiguo ac vili partim summo pretio venduntur. Neque enim ipsis diuinitas, sed materia pretium dat. Atqui Deum quis nā emere, aut videri queat? Iam quonam pacto Deus appellatur, qui motus expertus est? An non illud cernis, nec eum qui stat, vnquam sedere: nec eum qui sedet, vnquam stare?

Q 6

Pudeat

*Homo peior bestijs.**Idololum dignū nomen.**Dij præstantiam dat materia.*

*Idololatra
rum amē-
tia.*

*Homo Djs
- antiquior.*

Pudeat te, ô vācors: manum ori ap-
pone, ô stulte, qui res huiusmodi lau-
das. Etenim à veritate auersus, falsis pi-
-cturis deciperis, atque in fraudem in-
-duceris, statuas videlicet effingens, re-
-busque manu tua effectis Dei nomen
-attribuens. Resipisce miser, atque illud
-intellige, te Deo abs te facto antiquio-
-rem esse. Cuius tādē furoris ista sunt:
-Hoc tibi persuasisti, te cum homo-
-nis, Deum efficere posse? Qui tandem
-istud fieri queat: Quocirca non homi-
-nem efficis, verum hominis, aut cuius-
-spiam animantis formam, non lingua,
-non faucibus, non cerebro, non vlla a-
-liqua interna parte præditam. Ac pro-
-inde ne hominis quidem, aut animan-
-tis, similitudo est: sed inutilis omnino
-res, ac vanitatis plena. Quid igitur reb-
-sens expertibus blādiris: Quid mēte
-carentibus & inutilibus assides? Nisi la-
-tomi, aut architecti, aut malleatoris ars
-adesset, Deum non haberes. Nisi custo-
-des præsto essent, Deum tuum amissis-
-ses. Nam quē sæpe stolidorum hominū
-copiosissima vrbs tanquam Deum, vt
-ab eo custodiatur obsecrat, cum eo iplo
-pauci custodes, ne surripiatur, reman-
-ent. Ac si quidem ex argento vel auro
-constet, diligenter custoditur. Si autem

ex lapide, aut argilla, aut alia quadam *Deus testa.*
 viliori materia, seipsum custodit. Ita *ceus aureo*
 de vestra sententia valentior est is, qui *valentior.*
 ex argilla, quàm qui ex auro confa-
 tus est.

An non igitur optimo iure vos stul-
 tos & cœcos ac stolidos homines irri-
 dere, vel potius luctu prosequi possumus?
 Quippe opera vestra, furorem potius,
 quàm pietatem redolent. Nam qui rei mili-
 tatis speciei similitudinem expref-
 sam, ac certo loco positam, Martem
 nuncupat. Qui autem mulierum amo-
 re ad insaniam vsque flagrat, animæ
 suæ cupiditatem pictura informans, vi-
 tium suum Deum efficit, Veneris scilicet
 nomine eum appellans. Alius rur-
 sus temulentia suæ causa, efficto simu-
 lachro, Bacchum ipsam nominat. Eo-
 demque modo aliorum vitiorum cupi-
 di, eorum simulachra constituerunt,
 vitijque suis Deorum nomen impo-
 nunt. Ea que de causa apud eorum aras
 libidinosa saltationes existunt, ac me-
 retricij cantus, furiosi que imperus. Qui-
 nam autem execrandum eorum flagi-
 tium deinceps commemorare queat?
 Aut quis scœdissimam ipsorum libidi-
 nem oratione complectens, os suum

*Mars.**Venus.**Bacchus.*

conspurare sustineat? Verum hæc omnibus perspicua sunt, etiam si ipsi taceamus. Hi tui dii sunt, o statuis tuis stupidor Theuda! Hos ut adorem, hos ut venerer, admones. Tuæ profectò improbitati ac stultæ sententiæ consentaneum est istud consilium. At similis ip-

Psal. 113.

sis tu fias, *atque omnes qui confidunt in eis.*

Ego autem Deum meum colam, meque totum ipsi consecrabo, Deo inquam Creatori, ac rerum omnium gubernatori, per Dominum nostrum Iesum Christum, spem nostram, per quem etiam ad luminem Patrem in Spiritu sancto accessum habuimus, per quem ab acerba seruitute in ipsius sanguine liberati sumus. Nisi enim ipse etiam usque ad seruilem formam sese abiecerat, haudquaquam id consecuti essemus, ut in filios adoptaremur. Quippe nostra causa se ipse abiecit: nec detratem rapinam arbitratus est, sed quod erat permansit, & quod non erat assumpsit.

Ephes. 2.

Phil. 2.

Baruch 3.

Consuetudinem cum hominibus habuit, carne sua in crucem ascendit, triduo in sepulchro conditus est, ad Inferos descendit, inde eos, quos sub peccato venditos, horrendus mundi princeps vinctos tenebat, eduxit.

Quid-

Quidnam igitur hinc detrimenti tulit, quod eo nomine cum cauillis insectari videris? An non perspicis, in quorū fœda & obscœna loca radios suos Sol demittat, quorūque fœrida cadauera conspiciat? An hinc labem aliquam contrahit? An non potius ea, quæ sordida ac putida sunt, exsiccant atque constringit, quæ caliginosa sunt illuminat, atque interim ipse prorsus incolumis, ac labis omnis expers manet? An non item ignis ferrum, quod sua natura nigrum ac frigidum est, assumens, prorsus inflamat, atque candefacit, nec interim ferri proprietates vlla ex parte recipit? Non enim eo malleis contuso aliquid perpetitur, aut detrimenti quicquam accipit.

Quocirca si hæc quæ creata sunt, eamque naturam habent, vbi aliquando intereant, ex viliorum ac deteriorum rerum contagione nullo incommodo afficiuntur, qua tandem ratione, ô stolide ac saxeo corde prædite, irridere me idcirco audes, quod Filium ac Deum Verbum a paterna gloria nullo modo discessisse, sed cum Deus esset, humanæ salutis causa corpus humanum assumpsisse dicam, vt homines diuinæ ac spiritualis naturæ participes effici-

*Deus imm-
possibilis
vt Sol &
Ignis.*

*Christus
gentibus
stultitia.*

efficeret, nostramque substantiam et
 subterraneis inferni partibus eductam
 cœlesti gloria exornaret, atque item ut
 tenebrarum huius sæculi principem,
 susceptę carnis tanquam illecebris qui-
 busdam inelcatum; superaret, genul-
 que nostrum ex ipsius seruitute ac ty-
 rannide liberaret? Vade etiam Crucis
 tormentum sine perpeffione subiit,
 duas videlicet suas naturas declarat.
 Ut enim homo, in Crucem agit: Ut
 Deus autem, Soli tenebras offundit,
 terram quatit, ac multa corpora morte
 functa è sepulchris excitat. Rursum, ut
 homo moritur: ut autem Deus, spolia-
 to Inferno, ad vitam redit. Ob idque
 etiam clamauit Propheta, *Infernus in
 amaritudine fuit, occurrens tibi deorsum.*
 Siquidem in amaritudine fuit, atque
 illusus est, cum nudum hominem se
 accepisse putans, in Deum incidit et
 repente inanis & captiuus exitit. Re-
 surgit itaque ut Deus: atque in cœlum
 vnde nullo modo digressus fuerat, as-
 cendit, ac nostram despicabilem atque
 omnibus inferiorem naturam omni-
 bus superiorem reddidit, immortalique
 gloria rutilantem in glorię throno col-
 locauit. Quidnam igitur hinc Deo
 Verbo detrimenti conflatum est, quod
 tuum

*Homo pã-
 zitur, Deus
 mira pã-
 zrat.
 Luc. 23.*

tu cum maledictis atque contumelijs
insequi non erubescis?

Vtrum quæso ex his duobus præ-
stantius est, nempe hæc confiteri, at-
que hunc bonum, hominumque a-
mantem Deum venerari (qui iusticiam
mandat, continentiam præcipit, puri-
tatem præscribit, ad misericordiam
propensum esse docet, fidem præbet,
pacem prædicat, ipsamet veritas & no-
minatur, & est, ipsamet charitas) hunc
inquam venerari, an contra improbos
& plurimis flagitijs deunctos, ac tam
rebus ipsis, quam nominibus fœdos &
obscœnos deos tuos? Væ vobis, ô saxis
duriore, & brutis amentiores, atque
exitiij filij, ac tenebrarum hæredes. Bea-
tus autem ego, ac Christiani omnes,
qui bonum ac benignum Deum habe-
mus. Nam qui ei cultum adhibent, et-
iam si ad breve aliquod tempus in hac
vita rebus aduersis conflictentur, ac
immortalem tamen mercedis fructum
in sempiternæ ac diuinæ beati-
tudinis regno perci-
pient.

THEV.